

ทางแห่งความเจริญรุ่งเรืองและ
สันติสุข ตอนที่ ๒

ทางแห่งความ เจริญรุ่งเรืองและ สันติสุข (ตอนที่ ๒)

ปาฐกถาธรรม ทำไมจึงต้องปฏิบัติธรรม

โดย พระเทพญาณมงคล (เสริมชัย ชยมงฺคโล)

ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย

วันอาทิตย์ที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๐

ทางแห่งความเจริญรุ่งเรือง และสันติสุข (ตอนที่ ๒)

เจริญพร ท่านสาธุชนผู้ฟังทุกท่าน

วันนี้อาตมภาพ ก็ได้มีโอกาสมาพบกับท่านผู้ฟังอีกเช่นเคย ในรายการปาฐกถาธรรม ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยนี้ เมื่อครั้งที่แล้วอาตมภาพได้กล่าวถึงข้อปฏิบัติอันเป็น “ทางแห่งความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข” ในปัจจุบันทันตาเห็น คือในภพชาตินี้ ในวันนี้อาตมภาพจะได้กล่าวถึงข้อปฏิบัติอันเป็นทางแห่งความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข ต่อไปในภายหน้า แม้ในภพชาตินี้ และในภพชาติต่อไป จนตราบเท่าถึงให้บรรลุ มรรคผลนิพพาน ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์ทั้งปวงและที่เป็นบรมสุข

ข้อปฏิบัติที่จะให้เกิดผลเป็นความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข ต่อไปในภายหน้านี้ ชื่อว่า “สัมปรายิกัตถธรรม” แปลว่า “ธรรมเพื่อประโยชน์ในภายหน้า” มีอยู่ ๔ ประการด้วยกัน คือ สัทธา สัมปทา ๑ คือความถึงพร้อมด้วยศรัทธา สีสัมปทา ๑ ความถึงพร้อมด้วยศีล จาคสัมปทา ๑ ความถึงพร้อมด้วยการเสียสละหรือบริจาค และ

- ❖ ข้อปฏิบัติที่จะให้เกิดผลเป็นความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุขต่อไปในภายหน้านี้ ชื่อว่า “สัมปรายิกัตถธรรม” แปลว่า “ธรรมเพื่อประโยชน์ในภายหน้า” มีอยู่ ๔ ประการด้วยกัน คือ
 - ❖ สัทธาสัมปทา ๑ คือความถึงพร้อมด้วยศรัทธา
 - ❖ สีสัมปทา ๑ ความถึงพร้อมด้วยศีล
 - ❖ จาคสัมปทา ๑ ความถึงพร้อมด้วยการเสียสละหรือบริจาค และ
 - ❖ ปัญญาสัมปทา ๑ ความถึงพร้อมด้วยปัญญา

บริจาค และปัญญาสัมปทา ๑ ความถึงพร้อมด้วยปัญญา ดังจะได้อธิบายขยายความต่อไป.

ข้อ ๑ สัทธาสัมปทา ความถึงพร้อมด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในบุคคลที่ควรศรัทธา และในข้อปฏิบัติที่ควรศรัทธา

ประการแรก บุคคลที่ควรแก่การเชื่อถือ เลื่อมใสศรัทธา ควรคบหา ควรเคารพบูชา ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง นั้น ได้แก่ บุคคลที่มีความประพฤติปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ด้วยสติปัญญาอันเห็นชอบ คือ เห็นแจ้งในทางเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ตามที่เป็นจริง ว่าควรดำเนิน แล้วดำเนินชีวิตไปในทางที่ทำให้เกิดประโยชน์ เช่นนั้นยิ่งๆ ขึ้นไป และทั้งเห็นแจ้งในทางเสื่อมที่จะนำไปสู่โทษ และความทุกข์เดือดร้อน ตามที่เป็นจริง ว่าไม่ควรดำเนิน แล้วละเว้นการดำเนินชีวิตไปในทางที่ไร้สาระประโยชน์ ที่จะเป็นโทษและความทุกข์เดือดร้อน เช่นนั้นเสีย บุคคลผู้แก่การเลื่อมใสศรัทธาเช่นนี้ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเรียกว่า “บัณฑิต” ดังพระพุทธดำรัสในอุโกอรรถสูตร ในโกสลสังยุตว่า ทิฏฐุ ฐมฺเม จ โย อตฺถโก โย จตฺถโก สมฺปราชิโก อตฺถภาสิสมยา ธีโร ปณฺหิโตติ ปวฺจจติ. แปลความว่า อริชนท่านเรียกว่า “บัณฑิต” เพราะถือเอาประโยชน์ทั้งสองไว้ได้ คือประโยชน์ในปัจจุบัน และประโยชน์ในภายหน้า.

บุคคลที่มีความประพฤติปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ด้วยสติปัญญาอันเห็นชอบเช่นนี้ ที่ชื่อว่า “บัณฑิต” โดยคุณธรรม คือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระปัจเจกพุทธเจ้า ที่รองลงมา ได้แก่ พระอรหันตสาวกของพระพุทธเจ้า และพระอริยเจ้าชั้นรองลงมา จนถึงผู้ทรงศีลทรงธรรมที่รองๆ ลงมาตามลำดับ เหล่านี้แหละคือ บุคคลที่น่าเลื่อมใส ศรัทธา ที่ผู้มีปัญญาพึงคบหา พึงเคารพบูชา และพึงเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เพราะมีแต่จะนำผู้ศรัทธาและคบหานั้น ไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข อันเป็นประโยชน์สุขทั้งในปัจจุบันและอนาคต แต่ถ้ายึด

ส่วนบุคคลผู้ไร้สติปัญญา ไม่เห็นทางเจริญรุ่งเรือง และสันติสุขตามที่เป็นจริง อันจะให้เกิดประโยชน์สุขทั้งในปัจจุบันและในภายหน้า แล้วตัดเสียซึ่งประโยชน์ทั้ง ๒ กลับถือเอาแต่สิ่งที่ไร้สาระประโยชน์ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นความชั่วว่าดี และดำเนินชีวิตไปในทางเสื่อมที่ทำให้เกิดโทษ หรือความทุกข์เดือดร้อน ท่านเรียกว่า “คนพาล” คือคนโง่เขลาเบาปัญญา เป็นบุคคลที่ไม่เลื่อมใสศรัทธา ไม่ควรคบ ไม่ควรบูชา ไม่ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เพราะจะนำผู้ศรัทธาและคบหาด้วยนั้น ไปสู่ความเสื่อมหรือเป็นโทษ ถึงซึ่งความทุกข์เดือดร้อน ทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้

ประการที่ ๒ ข้อปฏิบัติที่น่าเลื่อมใสศรัทธานั้น ก็คือ คำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้โดยชอบด้วยพระองค์เอง แล้วสั่งสอนหลักธรรมเพื่อนำไปสู่ความเจริญ

รุ่งเรืองและสันติสุข ไม่ไปในทางเสื่อม ไม่ไปในทางที่เป็นโทษ เป็นความทุกข์เดือดร้อน คือคำสอน

๑. ให้ละเว้นความชั่ว ทางกาย ทางวาจา และทางใจ

๒. ให้ปฏิบัติแต่ความดี ทางกาย ทางวาจา และทางใจ

๓. ให้ชำระจิตใจให้ผ่องใส จากกิเลสนิวรณ์เครื่องกั้น ปัญญา เพื่อชำระปัญญาให้บริสุทธิ์ จากอวิชชา กิเลส ตัณหา อุปาทาน เหตุแห่งทุกข์

ทั้ง ๓ ประการนี้แหละที่เป็นหลักธรรมคือข้อปฏิบัติที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้แล้วเอง โดยชอบ ตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน ได้ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นข้อปฏิบัติที่ผู้มีจิตศรัทธาได้ ศึกษาและปฏิบัติตามแล้ว ย่อมได้รับผลเป็นความเจริญรุ่งเรือง และสันติสุข ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต แต่ส่วนเดียว ไม่มีโทษคือไม่มีผลให้เป็นความทุกข์เดือดร้อนเลย

เพราะการละเว้นความชั่ว ก็คือการไม่สร้างเหตุแห่งความทุกข์เดือดร้อนอีก การปฏิบัติแต่คุณความดี ก็เป็นการสร้างเหตุแห่งความเจริญและสันติสุข และการชำระจิตใจให้ผ่องใส ก็จะสามารถช่วยให้เจริญปัญญา รู้แจ้งในเหตุแห่งความเจริญและสันติสุขที่ควรดำเนิน และรู้แจ้งในเหตุแห่งความเสื่อม คือที่จะเป็นความทุกข์เดือดร้อนที่ไม่ควรดำเนิน ได้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น การดำเนินชีวิตย่อมจะเป็นไปแต่ในทางที่ถูกต้องตามทำนองคลอง

ธรรม ที่จะให้ผลเป็นแต่ความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข ทั้งในปัจจุบัน และอนาคตแต่ส่วนเดียว ด้วยประการฉะนี้

ข้อ ๒ สีสัมปทา ความถึงพร้อมด้วยศีล ได้แก่ ความประพฤติปฏิบัติทางกายและทางวาจาที่เรียบร้อยดี ไม่มีโทษ ที่เป็นความสุจริตทางกาย ทางวาจาและการอาชีพ และมีระเบียบวินัยอันดีงาม ที่ไม่เจตนากระทำความอื่นเป็นการเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น อีกนัยหนึ่ง ศีล เป็นข้อปฏิบัติที่เว้นจากความชั่วหรือทุจริตทางกาย ทางวาจา และการทำงานในอาชีพ จึงเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า “ศีล” เป็นข้อห้าม ประพฤติชั่ว คือ ให้หยุดประพฤติชั่วหรือบาปอกุศลนั่นเอง และเป็นที่ทราบกันว่า ธรรมเป็นข้อประพฤติดี แท้ที่จริงแล้ว ศีลก็เป็นธรรมะคือข้อประพฤติดีเหมือนกัน แต่เป็นข้อประพฤติดี โดยการงดเว้น เลิกละ หรือหยุดประพฤติชั่วนั้นแหละ

การศึกษาทำความเข้าใจในเรื่องศีลทั้งข้อปฏิบัติที่ให้งดเว้น และทั้งเหตุผลที่บุคคลพึงต้องรักษาศีล ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง ในโทษของการประพฤติผิดศีลและคุณของการมีศีล แล้วอบรมความประพฤติปฏิบัติทางกาย ทางวาจา และทางการทำงานในอาชีพของตนให้อยู่ในระเบียบวินัยที่ดี ที่เป็นความสุจริต ที่เรียบร้อยดี ไม่มีโทษ ไม่เจตนาประพฤติเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ชื่อว่า อธิศีลสิกขา แปลว่า การศึกษาอบรมศีลอันยิ่ง เป็นหนึ่งในไตรสิกขา คือการศึกษาอบรมตน ๓ อย่าง ได้แก่ อธิศีลสิกขา การศึกษาอบรมในศีลอันยิ่ง อธิจิตตสิกขา การศึกษา

อบรมในจิตอันยิ่ง และ อธิปัญญาสิกขา การศึกษาอบรมใน
ปัญญาอันยิ่ง

ศีลชั้นพื้นฐานที่บุคคลทุกคนควรปฏิบัติ คือ ศีล ๕ ได้แก่

ข้อ ๑ การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ หรือจากการทำลายชีวิต
ทั้งปวง

ข้อ ๒ การงดเว้นจากการถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้ จากการ
คดโกง จากการฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือการคอร์รัปชั่นต่างๆ
เป็นต้น

ข้อ ๓ การงดเว้นจากการประพฤติดีในกาม

ข้อ ๔ การงดเว้นจากการกล่าวเท็จ โกหก หลอกลวงต่างๆ
และ

ข้อ ๕ การงดเว้นจากการเสพสิ่งเสพติดมีนเมาให้โทษ เป็น
ที่ตั้งแห่งความประมาททั้งหลาย

ส่วนผู้ที่ประสงค์จะรักษาให้สูงขึ้นไปอีก เพื่อขจัดขัดเกลา
กิเลสให้ยิ่งขึ้นไปอีก ก็รักษาศีล ๘ ซึ่งมีข้อปฏิบัติที่เพิ่มไปจาก
ศีล ๕ คือ ศีลข้อ ๓ เปลี่ยนเป็นเว้นจากการประพฤติดี
พรหมจรรย์ คือเว้นจากการร่วมประเวณี

อีก ๓ ข้อ ข้อ ๖ เว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล
คือเวลาหลังเที่ยง

ข้อ ๗ เว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง บรรเลงดนตรี และดูการ
ละเล่นอันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ และเว้นจากการตกแต่ง
เครื่องแต่งกายด้วยเครื่องหอม เครื่องประดับทั้งหลาย และ

ข้อ ๘ เว้นจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนสูงใหญ่ หรูหรา
เป็นต้น

สำหรับสามเณรผู้นับเป็นเหล่ากอของสมณะในพระพุทธ
ศาสนา ก็รักษาศีล ๑๐ พระภิกษุสงฆ์ในธรรมวินัยนี้ คือ ใน
พระพุทธศาสนา ก็รักษาศีล ชื่อว่า ลิกขาบท อันเป็นพระวินัย
พุทธบัญญัติเฉพาะที่มีมาในพระปาฏิโมกข์ ๒๒๗ ข้อ

เพราะเหตุใดบุคคลจึงต้องมีศีล เพราะผู้ประพฤติดีศีล
ย่อมต้องได้รับผลจากกรรมชั่วเช่นนั้น ให้ได้รับความทุกข์เดือด
ร้อนตามกรรม ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต หรือมีผลให้เป็น
อุปสรรคแก่ความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุขในชีวิตอีกต่อไป
ส่วนผู้มีศีล คือ ผู้งดเว้นจากความประพฤติดีที่เป็นการเบียดเบียน
ตนเองและผู้อื่น หรือผู้ทิ้งเว้นกรรมที่เป็นบาปอกุศล คือที่เป็น
ความทุจริตทางกาย ทางวาจา และการงานในอาชีพ ย่อมเป็น
ผู้ปราศจากความทุกข์เดือดร้อนจากเวรภัยจากกรรมชั่วใหม่อีก
และย่อมไม่มีอุปสรรคขัดข้องในความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข

และถ้ายังได้กระทำความดีอื่นควบคู่ไปกับการมีศีล ยิ่งๆ
ขึ้นไปอีก ก็ยิ่งจะได้รับผลเป็นความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข
ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ดังที่อาตมภาพจะขอยกตัวอย่างความประพฤดิ

ผิดศีลอันเป็นกรรมชั่วคือทุจริตต่างๆ เปรียบเทียบกับความเป็นผู้มีศีลอันเป็นกรรมดีคือสุจริต ที่จะให้ผลตามกาลเวลาและตามหน้าที่ของกรรมนั้นๆ ลักหนึ่งตัวอย่าง พอเป็นเครื่องเตือนใจ และประดับสติปัญญาไว้ดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง ผู้ประพฤติผิดศีลช้อกาเมสุมิจนาจาร คือ ความประพฤติผิดในกาม กล่าวโดยความหมายชั้นพื้นฐานเบื้องต้นของศีลข้อนี้ ผลกรรมที่จะเกิดแก่ผู้มักประพฤติผิดศีลข้อนี้โดยตรงในปัจจุบันคือในภพชาตินี้ ชื่อว่า ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม ที่เห็นกันได้ง่ายคือความทุกข์ที่จะเกิดมีแก่สมาชิกของครอบครัวทุกฝ่าย เพราะความหวาดระแวง ความระหองระแหง ความทะเลาะเบาะแว้ง ซึ่งกันและกัน และความแตกแยกภายในครอบครัว ตัวเองก็หาความสันติสุขที่แท้จริงไม่ได้ นอกจากความสุขที่ได้รับจากการสนองตัณหาเพียงชั่วแล่นชั่วขณะ แล้วก็ต้องกลับเป็นทุกข์เดือดร้อนด้วยปัญหานานาประการ ดังที่ปรากฏเป็นข่าวอื้อฉาว เป็นที่ทราบกันทั่วไปอยู่เสมอ ฝ่ายคู่สมรสก็มีแต่ความโทมนัสใจ เจ็บช้ำน้ำใจ เมื่อตนเป็นผู้ทุจริตไม่ซื่อสัตย์ ไม่จริงใจต่อคู่สมรสของตน แล้วจะไปหวังความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ความจริงใจ จากใครได้ แม้ในหัวใจลึกๆ ของลูกๆ ก็พลอยเศร้าใจ และขาดความนับถือเชื่อถือพ่อหรือแม่ผู้ประพฤติผิดศีลเช่นนั้น ในสังคมที่มีความเจริญทางจิตใจ คือที่มีศีลมีธรรมดีพอสมควรแล้ว จึงไม่นิยมยกย่องนับถือ และกลับประณามบุคคลผู้ทุจริตเช่นนี้ ในประเทศที่

พัฒนาทางวัฒนธรรมศีลธรรมดีแล้ว จะไม่เลือกตั้งหรือแต่งตั้งบุคคลทุจริตเช่นนี้ให้ทำหน้าที่ในระดับผู้นำหรือผู้บริหารประเทศ และแม้ในวงการธุรกิจที่ใหญ่โต ก็ไม่นิยมแต่งตั้งบุคคลผู้ทุจริตเช่นนี้ให้ทำหน้าที่บริหารกิจการที่มีความรับผิดชอบสูงเช่นนั้น เพราะเขาถือว่า ถ้าบริหารการบ้านไม่เรียบร้อย คือเมื่อไม่อาจทำครอบครัวให้สันติสุขได้แล้ว จะเป็นผู้นำบริหารประเทศชาติให้เกิดความสันติสุขแก่ประชาชนโดยส่วนรวมทั้งประเทศได้อย่างไร แม้แต่ในสังคมย่อยภายในครอบครัวตนเอง ยังก่อปัญหาให้เกิดความแตกแยก ไม่เรียบร้อยไม่สงบสุขได้ แล้วจะมาทำหน้าที่เป็นผู้นำผู้บริหารประเทศให้เกิดความสงบเรียบร้อยสันติสุขได้อย่างไร

ยังมีโทษข้ออื่นๆ อีกมาก เช่น ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ขาดคนนับถือเชื่อถือลงไปมาก และทำให้ลูกหลานมีปมด้อยอีกด้วย และยังเป็นเหตุให้ฐานะทางเศรษฐกิจภายในครอบครัวพลอยขาดความมั่นคงลงไปอีก เพราะการเงินต้องถูกแบ่งแยกไปทั้งบ้านใหญ่และบ้านน้อย ยิ่งมีลูกทั้งบ้านใหญ่ทั้งบ้านน้อยอีก ก็ยิ่งมีภาระเพิ่มมากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีรายได้น้อยถึงปานกลาง นี่ก็เป็นเหตุปัจจัยหนึ่งที่ก่อให้เกิดการประกอบอาชีพทุจริตหรือการคอร์รัปชัน ฉ้อราษฎร์บังหลวง และการแสวงหาอำนาจที่ไม่เป็นธรรม เพื่อการหารายได้นอกกระบวนที่ไม่เป็นธรรมให้ได้มากๆ เพียงเพื่อสนองตัณหาในเรื่องของกาม กิเลส เกียรติ ที่เป็นปัญหาใหญ่ ทั้งทางการเมือง ทาง

เศรษฐกิจ และทางสังคม ก็เพราะมีเหตุปัจจัยจากสังคมย่อย คือ พ่อบ้านแม่เรือนประเพณีทศิลอันเป็นปัญหาภายในครอบครัว แล้วลุกลามเกี่ยวโยงมาถึงปัญหาใหญ่ระดับประเทศชาติ ดังที่เราได้ยินได้ฟังอยู่เสมอในทุกวันนี้ แม้ผู้มีฐานะดี มีอำนาจวาสนาสสูง ก็ไม่พ้นความทุกข์เดือดร้อนจากความประเพณีผิดศีลเช่นนี้ เช่น เกิดปัญหาการแก่งแย่งมรดกหรือทรัพย์สิน ถึงเป็นคดีความ หรือถึงเช่นฆ่าเอาชีวิตกันก็มี ดังนี้ เป็นต้น

ความประเพณีผิดศีลข้อกาเมสุมิจนจารย์นี้ ถ้ากล่าวถึงความหมายอย่างกว้างไปถึงความเป็นนักเลงผู้หญิง หรือผู้หญิงก็เป็นนักเลงผู้ชาย ความหมกมุ่นหรือสำส่อนในกิเลสกาเมและวัตถุกาเม คือ ในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะคือสิ่งสัมผัสทางกาย ชื่อว่า “อบายมุข” อันเป็นปากทางแห่งความฉิบหายอีกด้วยแล้ว ก็จะเห็นโทษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ ความเสี่ยงชีวิตที่จะได้รับการถ่ายทอดเชื้อโรคติดต่อร้ายแรงถึงกันและกัน เช่น โรคเอดส์ หรือ HIV วัณโรค และถ้ายังไปหมกมุ่นติดอยู่ในแหล่งอบายมุข แหล่งบันเทิงเรีงรมย์อีก ก็ยิ่งจะเสียทั้งสุขภาพกาย สุขภาพจิต และเสียเงินทองไปในเรื่องไร้แก่นสารสาระ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ย่อมเกี่ยวโยงไปถึงการเสพและติดสิ่งเสพติดมีนเมาอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท การติดเที่ยวกลางคืน การคบคนชั่วเป็นมิตร และต่อๆ ไปถึงการประกอบอาชีพทุจริต ถ้าเป็นผู้ใหญ่ก็เสียคน เป็นเด็กเยาวชนก็เสียการเรียน เสียอนาคต กลายเป็นคนไร้ค่า เหมือนไม้ผุๆ ที่รอคนเผา หรือไม้ริม

ตลิ่งที่นับวันจะถูกน้ำเซาะดินจนหมด แล้วก็โค่นล้มตายไปในที่สุด

นี้ว่าแต่เฉพาะโทษในความประเพณีผิดศีลข้อกาเมสุมิจนจารย์ ทั้งความหมายอย่างแคบและอย่างกว้าง ที่จะได้รับผลกระทบโดยตรงที่เห็นได้ง่ายในภพชาติปัจจุบัน

ยังมีผลกระทบที่เห็นได้ยากสำหรับปุณชนอีกมาก เช่น ผลกรรมจากกาเมสุมิจนจารย์หรือการสำส่อนในกิเลสกาเมและวัตถุกาเม เป็นอุปถัมภ์ภกกรรม ที่ช่วยสนับสนุนซ้ำเติมเวรกรรมจากที่ได้เคยประเพณีผิดศีลข้อปาณาติปาต แต่อดิตติดตามมารอให้ผล ให้ให้ผลเร็วและแรงขึ้น เช่นอาจติดโรคเอดส์ รอวันตาย หรืออาจเกิดอุบัติเหตุ หรืออาจเกิดกรณีวิวาทเช่นฆ่ากันถึงตาย หรือบาดเจ็บร้ายแรงปางตาย เพราะผู้หญิงเป็นเหตุ และเป็นอุปปีฬกกรรม ที่เข้าขัดขวางกรรมดีที่ได้เคยทำไว้กำลังให้หรือกำลังจะให้ผล ให้ให้ผลน้อย หรือให้ให้ผลแต่เพียงระยะเวลาสั้น เช่นเคยทำมาค้าขึ้น หรือค้าขายดีมีกำไร ก็กลับประสบอุปสรรคขัดข้องถึงกิจการค้าขาดทุน หรือถึงล้มละลายได้ หรือการทำหน้าที่การงานมีอุปสรรคขัดข้องมาก ไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร หรือถึงมีคติความให้ต้องเดือดร้อนต่างๆ

เมื่อก่อนตาย จิตใจเศร้าหมองด้วยกิเลสกาเม เพราะความติดใจหรือความห่วงใยในวัตถุกาเม ก็จะเป็นชนกกรรมปรุงแต่ง หรือนำให้ไปเกิดในทุคติภูมิในภพชาติต่อไปได้ เช่นไปเกิดเป็น

เปรต สัตว์นรก อสุรกาย หรือสัตว์ดิรัจฉาน เป็นต้น ดังมี พระพุทธดำรัสตรัสแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะที่เสด็จประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน พระนครสาวัตถี (ม. มุ. ๑๒/๖๔) ว่า “จิตฺเต สงฺกิลฺลฺเห ทุคฺคตี ปาฏิกงฺขา” เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุคฺคตี เป็นอันหวังได้.

ครั้นพ้นจากเวรตุคฺคตีภูมินั้นแล้ว กลับมาได้อัตภาพเป็น มนุษย์อีก เศษของกรรมจากเวรกาเมสุมิฉฉาจารที่ยังเหลืออยู่ ก็ยังทำหน้าที่เป็น อปราปรียเวทนียกรรม คือกรรมติดตามให้ผล ในภพชาติต่อไป อย่างเช่นเศษของกรรมนี้ยังจะปรุงแต่งให้ มาได้อัตภาพเป็นหญิงบำเรอชาย เป็นหญิงหมั้น และเป็นกระ เทย ได้อีก เป็นต้น ดังปรากฏตัวอย่างเรื่องพระโสเรยยะ ใน คัมภีร์อรรถกถาธรรมบท (ภาค ๒ หน้า ๕๓) มีความว่า ขึ้นชื่อว่าชายไม่เคยกลับเพศเป็นหญิง หรือว่า หญิงไม่เคยกลับ เพศเป็นชาย มาก่อน ไม่มี เพราะผู้ชายที่ประพฤติล่วงประเวณี กับภรรยาของชายอื่น ครั้นตายไป ต้องหมกไหม้ในนรกสิ้น หลายหมื่นปีแล้ว เมื่อกลับมาได้เกิดเป็นมนุษย์ ย่อมได้เพศเป็น หญิงสิ้น ๑๐๐ ชาติ

แม้ท่านพระอานนทเถระ ผู้เป็นอริยสาวก ได้บำเพ็ญบารมี มาแล้วตั้งแสนกัป ขณะที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสงสาร มี อยู่ชาติหนึ่ง ท่านได้เกิดในตระกูลช่างทอง แล้วได้เป็นชู้กับ ภรรยาของชายอื่น ตายไป ต้องไปหมกไหม้อยู่ในนรก ครั้นพ้น

จากนรก ได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีก เศษของกรรมชั่วที่ยังเหลืออยู่ ก็ยังติดตามให้ผล ปรุงแต่งให้เกิดเป็นหญิงบำเรอชายถึง ๑๔ ชาติ และกาลต่อมา ได้เกิดเป็นหญิงหมั้นอีก ๗ ชาติ

ส่วนบรรดาหญิงที่ได้ประกอบการบุญกุศล มีทานกุศล เป็นต้น คลายความพอใจในความเป็นหญิงของตนแล้ว ตั้งจิต อธิษฐานว่า “ขอให้บุญทั้งหลายของข้าพเจ้านี้จงเป็นไปเพื่อให้ ข้าพเจ้าได้เกิดเป็นชายเถิด” ดังนี้แล้ว เมื่อตายลง และได้กลับ มาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็ย่อมจะได้อัตภาพเป็นชาย อนึ่ง บรรดา หญิงที่ปฏิบัติดีต่อสามีดูว่าเป็นเทวดา ก็ย่อมจะได้อัตภาพเป็น ชายในภพชาติต่อไปอีกเช่นกัน

สำหรับบุคคลผู้มีศีลข้อนี้ คือ เป็นผู้มีความสันโดษในคู่ ครองของตน มีความซื่อสัตย์ต่อกัน รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา มีความสำรวมในกาม ไม่สำส่อนในกิเลสกาม ชีวิตใน ครอบครัวย่อมจะมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข มีความอบอุ่น มี ความสามัคคีรักใคร่ปรองดองกันดี เรียกว่า ครอบครัวจะมีแต่ ความสันติสุขและมั่นคง ไม่แตกแยก ชีวิตในสังคมก็ดี จะมีแต่ คนยกย่องสรรเสริญ และนับถือในคุณความดีนั้น พลอยให้ ชีวิตในหน้าที่การงานหรือในอาชีพเจริญรุ่งเรืองและมั่นคง เพราะความเป็นผู้มีศีลมีธรรม เมื่อแตกกายทำลายขันธ์ คือ ตายไป บุญกุศลจากความเป็นผู้มีศีลมีธรรม ให้จิตใจเบิกบาน ผ่องใส ก็ย่อมจะปรุงแต่งหรือนำไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ได้แก่ ไป บังเกิดเป็นมนุษย์ในตระกูลหรือครอบครัวที่ดี หรือได้ไปบังเกิด

ในเทวโลก เป็นต้น ดังมีพระพุทธดำรัสตรัสไว้ว่า “จิตฺเต อสงฺกิ
ลิฏฺฐะ สุกฺติ ปาฏิกงฺขา” เมื่อจิตไม่เศร้าหมองแล้ว สุกติเป็นอัน
หวังได้.

เมื่อกล่าวถึงกรรมดีหรือกรรมชั่วที่จะเป็นชนกกรรมปรุง
แต่งหรือนำให้ไปเกิด หรือไปเสวยผลกรรมในสุคติโลกสวรรค์ก็
ดี ให้ไปเกิดในทุกคติภพ ได้แก่ ไปเกิดเป็นเปรต สัตว์นรก
อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน เป็นต้น กิตติ อาจจะมีหลายท่านที่ไม่เชื่อ
ว่าจะเป็นเช่นนั้นได้ หรือไม่แน่ใจว่า การที่สัตว์โลกผู้ยังมีกิเลส
อวิชชา ตัณหา อุปาทาน อยู่ ยังจะต้องไปเกิดในภพภูมิใหม่
ตามกรรมแน่นอน และว่านรกสวรรค์ มีจริงอย่างไร ก็เป็นเรื่อง
ที่น่าเห็นใจ เพราะนอกจากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว
ก็ไม่มีใครที่จะแสดงการเกิดใหม่ตามกรรม หรือแสดงนรก
สวรรค์ ให้เห็นประจักษ์ด้วยสายตาเนื้อ เหมือนดูหนังดูละครได้
แต่ถ้าได้ศึกษาพระสัทธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้
ถ่องแท้และได้ลงมือปฏิบัติธรรม คือ ศึกษาอบรมศีลอันยิ่ง
ศึกษาอบรมจิตอันยิ่งคือเจริญสมาธิอันยิ่ง ให้ได้มาตรฐานขั้น
พื้นฐานที่จะเจริญวิชาหรืออภิญญาอันเป็นความสามารถพิเศษ
ที่จะสามารถให้รู้-เห็น การเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกไป
ตามกรรม และให้รู้-เห็น นรก สวรรค์ และพรหมโลก ได้ตามที่เป็นจริง
ก็จะสามารถเจริญปัญญาจากการที่ได้ทั้งรู้และทั้งเห็น
เรื่องการเกิดใหม่ตามกรรม และนรก สวรรค์ ถึงพรหมโลกได้
ตามที่เป็นจริง ด้วยตนเอง เป็น ปจฺจตฺตํ คือ เป็นการรู้เห็น

เฉพาะตัว ใครว่านรกสวรรค์เป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ หรือว่าไม่รู้
วิธีพิสูจน์ โปรดฟังทางนี้ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัส
วิธีพิสูจน์เรื่องการเกิดใหม่ตามกรรม และเรื่องนรก สวรรค์ ไว้
แล้ว มีปรากฏในพระสูตรตันตปิฎก มัชฌิมนิคาย มูลปัณณาสก์
เล่มที่ ๑๒ หน้า ๖๒-๖๓ มีคำว่า “อาภงฺเขยฺย เจ ภิกฺขเว ภิกฺขุ
ฯเปฯ พฺรหฺเมตา สุญฺจาการานํ” ดังนี้ เป็นต้น แปลความว่า

ภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุจะพึงหวังว่า เราพึงเห็นหมู่สัตว์ที่
กำลังจุติ กำลังอุปบัติ เลว ประณีต มีผิวพรรณดี มีผิวพรรณทราม
ได้ดี ตกยาก ด้วยทิพยจักขุอันบริสุทธิ์ ล่วงจักขุของมนุษย์ พึงรู้
ชัดซึ่งหมู่สัตว์ผู้เป็นไปตามกรรมว่า สัตว์เหล่านี้ประกอบด้วย
กายทุจริต วาจทุจริต มโนทุจริต ตีเตียนพระอริยเจ้า เป็นมิจฉา
ทิฏฐิ ยึดถือการกระทำด้วยอำนาจมิจฉาทิฏฐิ เมื่อตายไป เขา
เข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ส่วนสัตว์เหล่านี้ประกอบ
ด้วยกายสุจริต วาจาสุจริต มโนสุจริต ไม่ตีเตียนพระอริยเจ้า เป็น
สัมมาทิฏฐิ ยึดถือการกระทำด้วยอำนาจสัมมาทิฏฐิ เมื่อตาย
ไป เขาเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ดังนี้

เราพึงเห็นหมู่สัตว์ที่กำลังจุติ กำลังอุปบัติ เลว ประณีต มีผิว
พรรณดี มีผิวพรรณทราม ได้ดี ตกยาก ด้วยทิพยจักขุอันบริสุทธิ์
ล่วงจักขุของมนุษย์ พึงรู้ชัดซึ่งหมู่สัตว์ผู้เป็นไปตามกรรม ด้วย
ประการฉะนี้เถิด ดังนี้

ภิกษุ นั้นพึงเป็นผู้กระทำให้บริบูรณ์ในศีล ประกอบธรรม
เครื่องระงับจิตของตน ไม่ทำฉนวนให้เห็นห่าง ประกอบด้วย
วิปัสสนา พอกพูนบุญญาธิการ.

กล่าวโดยย่อก็คือว่า ถ้าผู้ใดประสงค์จะรู้-เห็นสัตว์โลกที่ต้อง
เวียนว่ายตายเกิดตามกรรมดีกรรมชั่ว ไปสุคติโลกสวรรค์บ้าง
ไปทุคติภูมิ คือไปเกิดเป็นเปรต สัตว์นรก อสุรกาย และสัตว์
ดิรัจฉาน ตามที่เป็นจริง ก็พิสูจน์ได้โดยการศึกษาและอบรม
ศีล สมาธิ และปัญญา ให้ยิ่งขึ้นไปถึงสามารถรู้-เห็นแจ้งได้
ด้วยตน

ขึ้นชื่อว่าพระพุทธดำรัสแล้ว ย่อมเป็นหนึ่งในไม่มีสอง คือ
ย่อมเป็นจริงเสมอไป ที่ไม่เป็นจริงนั้น ไม่มีเลย เหตุนั้น หาก
จะมีผู้ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนิกชนใด แม้จะเรียน
ภาคปริยัติมามาก แต่ยังไม่อาจเจริญปัญญา รู้แจ้งเรื่องการเกิด
ใหม่ เรื่องนรก-สวรรค์ เป็นต้นนี้ ตามที่เป็นจริงด้วยตน แล้วยัง
คิดหลงผิดว่า นรก สวรรค์ ไม่มีจริง เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นภายหลัง
เป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ หรือว่า การพิสูจน์เรื่องนี้ ไม่มีที่สิ้นสุด
ดังนี้ เป็นต้น แล้วแสดงออกทางวาจา พูด สอน แนะนำผู้อื่น
โดยผิดเพี้ยนไปจากพระพุทธดำรัสนี้ ย่อมเป็นการประกอบ
มโนทุจริต และวจีทุจริต เป็นการตู่พุทธวจนะ และเป็นการดู
หมิ่นพระญาณของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการติ
เตียนพระอริยเจ้า เป็นมิจฉาทิฎฐิ โดยไม่รู้ตัว และกรณีเช่นนี้ จะ

ป่วยกล่าวไปใยถึงการที่จะรู้เรื่องพระนิพพาน อันเป็นปรมัตถ
ธรรมที่สุขุมลุ่มลึก อันบัณฑิตเท่านั้นจะพึงรู้ได้

เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ สาธุชนไม่พึงประมาท พึงศึกษาปฏิบัติ
ธรรมให้รู้แจ้ง เห็นแจ้งด้วยตน หรือ อย่างน้อยก็ชวนชวาทหา
ข้อมูลที่ถูกต้องเชื่อถือได้และสมบูรณ์ จากพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติ
ชอบ หรือ จากผู้ที่กำลังศึกษาอบรมอริศีล อริจิต อริปัญญา
ด้วยดีอยู่ ที่เชื่อถือได้ ก็พอจะช่วยแก้มิจฉาทิฎฐิ อภุศลกรรมที่
ได้ประกอบมโนทุจริต และวจีทุจริต คือหลงคิดผิด แล้วก็พูด
แนะนำสั่งสอนผู้อื่นไปอย่างผิดๆ เช่นนั้น โดยที่ไม่มีใครจะช่วย
แก้ไขได้

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นข้อปฏิบัติให้ถึงความเจริญรุ่งเรือง
และสันติสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต คือทั้งในภพชาตินี้และ
ในภพชาติต่อไป รวม ๒ ข้อ คือความถึงพร้อมด้วยศรัทธา และ
ความถึงพร้อมด้วยศีล ส่วนอีก ๒ ข้อ คือ ความถึงพร้อมด้วย
ความเสียสละหรือการบริจาค ความถึงพร้อมด้วยปัญญานั้น
เมื่อมีโอกาสจะได้กล่าวต่อไปในคราวหน้า สำหรับวันนี้ ขอยุติ
ปาฐกถาธรรมไว้แต่เพียงเท่านี้ก่อน

ขอความสุขสวัสดิ์ จงมีแก่ท่านผู้ฟังทุกท่าน เจริญพร.